

"মৰমৰ সন্তানসকল –তোমালোকে সিদ্ধ কৰি শুনোৱা যে বেহদৰ পিতা আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় আৰু সংগুৰুও হয়, তেওঁ সৰ্বব্যাপি হ'ব নোৱাৰে"

প্ৰশ্ন: এই সময়ত সৃষ্টিত অতি দুখ কিয়, দুখৰ কাৰণ কি শুনোৱা?

উত্তৰ: গোটেই সৃষ্টিত এই সময়ত ৰাহৰ দশা চলি আছে, সেই কাৰণেই দুখ। বৃহস্পতি পিতা যেতিয়া আহে তেতিয়া সকলোৰে বৃহস্পতিৰ দশা চলে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে হৈছে বৃহস্পতিৰ দশা, ৰাৱণৰ নাম-চিহ্ন নাই সেই কাৰণে তাত দুখ নাথাকে। পিতা আহিছে সুখধামৰ স্থাপনা কৰিবলৈ, তাত দুখ হ'ব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বহি বুজায় কিয়নো সকলো সন্তানে এইটো জানে যে - আমি হৈছো আত্মা, নিজৰ ঘৰৰ পৰা আমি বহুত দূৰৈৰ পৰা ইয়ালৈ আহোঁ। আহি এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ, ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। ভূমিকা আত্মাইহে পালন কৰে। ইয়াত সন্তানসকলে নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছে কিয়নো পিতাই বুজাইছে - স্মৰণৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হ'ব। ইয়াক যোগ বুলিও ক'ব নালাগে। যোগতো সন্ন্যাসী লোকসকলে শিকায়। বিদ্যার্থীৰ শিক্ষকৰ লগতো যোগ হয়, সন্তানসকলৰ পিতাকৰ লগত যোগ হয়। এয়া হৈছে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ অৰ্থাৎ সন্তান আৰু পিতাৰ মেলা। এয়া হৈছে কল্যাণকাৰী মিলন। বাকীতো সকলো হৈছে অকল্যাণকাৰী। পতিত সৃষ্টি নহয় জানো। তোমালোকে যেতিয়া প্ৰদৰ্শনী বা সংগ্ৰহালয়ত বুজোৱা তেতিয়া আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ পৰিচয় দিয়াটো ঠিক। আত্মা সকলো সন্তান হয় আৰু তেওঁ হৈছে পৰমপিতা পৰম আত্মা যি পৰমধামত বাস কৰে। কোনো সন্তানে নিজৰ লৌকিক পিতাক পৰমপিতা বুলি নকয়। পৰমপিতাক দুখতহে স্মৰণ কৰে - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। পৰম আত্মা থাকেই পৰমধামত। এতিয়া তোমালোকে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ জ্ঞানতো বুজোৱা কিন্তু কেৱল এইটো বুজাব নালাগে যে দুজন পিতা আছে। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় - এইটো নিশ্চয় বুজাব লাগে। আমি সকলো ভাই-ভাই হয়, তেওঁ সকলো আত্মাৰ পিতা হয়। ভক্তি মৰ্গত সকলোৱে ভগৱান পিতাক স্মৰণ কৰে কিয়নো ভগৱানৰ পৰা ভক্তিৰ ফল প্ৰাপ্ত হয় অথবা পিতাৰ পৰা সন্তানসকলে উত্তৰাধিকাৰ লয়। ভগৱানে সন্তানসকলক ভক্তিৰ ফল দিয়ে। কি দিয়ে? বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। কিন্তু তোমালোকে কেৱল পিতা বুলি সিদ্ধ কৰিব নালাগে। তেওঁ পিতাও আৰু শিক্ষা দিওঁতাও হয়, সংগুৰুও হয়। এনেকৈ বুজালে তেতিয়া সৰ্বব্যাপিৰ ধাৰণাতো নোহোৱা হৈ যাব। এইটো সংযোজিত কৰা। সেই পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। আহি ৰাজযোগ শিকায়। কোৱা, তেওঁ শিক্ষকো হয় শিক্ষা দিওঁতা, তেন্তে আকৌ সৰ্বব্যাপি কেনেকৈ হ'ব পাৰে? শিক্ষক নিশ্চয় বেলেগ হয়, বিদ্যার্থী বেলেগ হয়। যেনেকৈ পিতা ভিন্ন, সন্তানো ভিন্ন। আত্মাসকলে পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰে, তেওঁৰ মহিমাও কৰে। পিতাহে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ হয়। তেওঁ আহি আমাক মনুষ্য সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনায়। পিতাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে, আমি স্বৰ্গবাসী হওঁ। লগতে এইটোও বুজায় যে দুজন পিতা আছে। লৌকিক পিতাই প্ৰতিপালন কৰিলে আকৌ পঢ়িবৰ কাৰণে শিক্ষকৰ ওচৰলৈ যাবলগীয়া হয়। পুনৰ 60 বছৰৰ পাছত বানপ্ৰস্থ অৱস্থালৈ যাবৰ কাৰণে গুৰুৰ ওচৰলৈ যাবলগীয়া হয়। পিতা, শিক্ষক, গুৰু ভিন্ন-ভিন্ন হয়। এওঁ বেহদৰ পিতাতো সকলো আত্মাৰ পিতা হয়, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ হয়। সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ হয়। তেওঁৰ মহিমা আৰম্ভ কৰি দিয়া কিয়নো জগতত মতভেদ বহুত আছে নহয় জানো। সৰ্বব্যাপি যদি হয় তেন্তে আকৌ শিক্ষক হৈ পঢ়াব কেনেকৈ! আকৌ তেওঁ সংগুৰুও হয়, সকলোকে পথ-প্ৰদৰ্শক হৈ লৈ যায়। শিক্ষা দিয়ে অৰ্থাৎ স্মৰণ কৰিবলৈ শিকায়। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগৰো গায়ন কৰা হয়। পুৰণিতকৈও পুৰণি হৈছে সংগম যুগ। নতুন আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ মধ্যত। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে পিতা আহি নিজৰ কৰি লৈছিল আৰু আমাৰ শিক্ষক-সংগুৰুও হৈছিল। তেওঁ কেৱল আমাৰ পিতা নহয়, তেওঁতো জ্ঞানৰ সাগৰ অৰ্থাৎ শিক্ষকো হয়, আমাক শিক্ষা দিয়ে। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায় কিয়নো তেওঁ বীজৰূপ, বৃক্ষপতি হয়। তেওঁ যেতিয়া ভাৰতত আহে তেতিয়া ভাৰতত বৃহস্পতিৰ দশা চলে। সত্যযুগত হৈছে সকলো সৰ্বদা সুখী দেৱী-দেৱতা। সকলোৰে বৃহস্পতিৰ দশা চলে। যেতিয়া পুনৰ সৃষ্টি তমোপ্ৰধান হয় তেতিয়া সকলোৰে ৰাহৰ দশা চলে। বৃক্ষপতিক কোনেও নাজানে। নাজানিলে আকৌ উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব।

তোমালোক যেতিয়া ইয়াত বঢ়া তেতিয়া অশৰীৰী হৈ বঢ়িবা। এইটো জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা যে - আত্মা বেলেগ, ঘৰ বেলেগ। 5 তন্ত্ৰৰ পুতলা (শৰীৰ) সৃষ্টি হয়, তাত আত্মা প্ৰৱেশ কৰে। সকলোৰে ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পোন-প্ৰথমে মুখ্য কথা

এইটো বুজাব লাগে যে পিতা হৈছে চুপ্ৰিম (পৰম, সৰ্বোচ্চ) পিতা, চুপ্ৰিম শিক্ষক। লৌকিক পিতা, শিক্ষক, গুৰুৰ কন্ট্ৰাষ্ট (পাৰ্থক্য) বুজালে তৎক্ষণাত্ বুজিব, তৰ্ক নকৰিব। আত্মাৰ পিতাৰ সকলো জ্ঞান আছে। এইটো এটা বিশেষত্ব। তেওঁৰেই আমাক ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। আগতে ঋষি-মুনি আদিয়েতো কৈছিল - আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ নাজানো কিয়নো সেই সময়ত তেওঁলোক সত্য আছিল। প্ৰত্যেক বস্তু সত্যপ্ৰধান, সত্য, ৰজা, তমোলৈ আহেই। নতুনৰ পৰা পুৰণি নিশ্চয় হয়। তোমালোকে এই সৃষ্টি চক্ৰৰ আয়ুসৰ বিষয়েও জানা। মনুষ্যই এইটো পাহৰি গ'ল যে ইয়াৰ আয়ুস কিমান। বাকী এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণে ৰচনা কৰে। বহুত কাহিনী লিখি দিছে। সকলোৰে পিতাতো এজনেই হয়। সংগতি দাতা এজনেই। গুৰু অনেক আছে। সংগতি কৰাওঁতা সংগুৰু এজনেই থাকে। সংগতি কেনেকৈ হয় - সেয়াও তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মকহে সংগতি বুলি কোৱা হয়। তাত কম সংখ্যক মনুষ্য থাকে। এতিয়াতো কিমান অনেক মনুষ্য আছে। তাততো কেৱল দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য হ'ব আকৌ ৰাজবংশ বৃদ্ধি হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় এনেকৈ চলি থাকে। যেতিয়া প্ৰথম হ'ব তেতিয়া কিমান কম মনুষ্য হ'ব। এই চিন্তনো কেৱল তোমালোকৰ চলে। এইটো তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে ভগৱান তোমালোক সকলো আত্মাৰ পিতা এজনেই। তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা। হদৰ পিতাৰ পৰা হদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়, বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয় - 21 প্ৰজন্মৰ বাবে স্বৰ্গৰ বাদস্বাহী। 21 প্ৰজন্ম অৰ্থাৎ যেতিয়া বৃদ্ধ অৱস্থা হয় তেতিয়া শৰীৰ ত্যাগ কৰে। তাত নিজকে আত্মা বুলি জানে। ইয়াত দেহ-অভিমানী হোৱাৰ কাৰণে নাজানে যে আত্মাইহে এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লয়। এতিয়া দেহ-অভিমানীসকলক আত্ম-অভিমানী কৰি কোনে তুলিব? এই সময়ত এজনো আত্ম-অভিমানী নাই। পিতাইহে আহি আত্ম-অভিমানী কৰি তোলে। তাত এইটো জানে যে আত্মাই এটা ডাঙৰ শৰীৰ এৰি সৰু শিশু হ'বগৈ। সাপৰো উদাহৰণ আছে, এই সাপ ভোমোৰা আদিৰ উদাহৰণ সকলো ইয়াৰে হয় আৰু এই সময়ৰে হয়। যিবিলাক আকৌ ভক্তি মাৰ্গতো কামত আহে। বাস্তৱতে ব্ৰাহ্মণীতো তোমালোক হোৱা যিয়ে বিষ্ঠাৰ পোকক ভুঁ-ভুঁ কৰি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতালৈ ৰূপান্তৰিত কৰা। পিতাৰ জ্ঞান আছে নহয় জানো। তেওঁৰেই জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ হয়। সকলোৱে শান্তি বিচাৰি থাকে। অ' শান্তি দাতা..... কাক মাতি থাকে? যি শান্তি দাতা অথবা সাগৰ হয়, তেওঁৰ মহিমাও গায় কিন্তু অৰ্থ ৰহিত। কৈ দিয়ে, একোৱে বুজি নাপায়। পিতাই কয় - এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। 63 জন্ম ভক্তি কৰিবই লাগিব। কিমান অনেক শাস্ত্ৰ আছে। কোনো শাস্ত্ৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা মোক প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। মোক আহ্বানো কৰে - আহি পাৱন কৰি তোলক। এয়া হৈছে তমোপ্ৰধান জাৱৰৰ সৃষ্টি যি কোনো কামৰ নহয়। কিমান দুখ আছে। দুখ ক'ৰ পৰা আহিল? পিতাইতো তোমালোকক বহুত সুখ দিছিল আকৌ তোমালোকে চিৰি কেনেকৈ নামিলা? গায়নো কৰা হয় জ্ঞান আৰু ভক্তি। জ্ঞান পিতাই শুনায়, ভক্তি ৰাৱণে শিকায়। পিতাকো দেখিবলৈ পোৱা নাযায় আৰু ৰাৱণকো দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। দুয়োকে এই দুচকুৰে দেখা পোৱা নাযায়। আত্মাক বুজিব পৰা যায়। আমি আত্মা হয় তেন্তে আত্মাৰ পিতাও নিশ্চয় আছে। পিতা আকৌ শিক্ষকো হয়, আৰু এনেকুৱা কোনো নহয়।

এতিয়া তোমালোক 21 জন্মৰ কাৰণে সংগতি প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা, পিছত গুৰুৰ প্ৰয়োজনেই নাথাকে। পিতা সকলোৰে পিতাও হয়, তেন্তে শিক্ষকো হয়, পঢ়াওঁতা। সকলোৰে সংগতি কৰাওঁতা সংগুৰু চুপ্ৰিম গুৰুও হয়। তিনিওকে সৰ্বব্যাপি বুলি ক'ব নোৱাৰি। তেওঁতো সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য শুনায়। মনুষ্যই স্মৰণো কৰে - হে পতিত-পাৱন আহক, সকলোৰে সংগতি দাতা আহক, সকলোৰে দুখ দূৰ কৰক, সুখ দিয়ক। হে গড ফাদাৰ (ঈশ্বৰ পিতা), হে লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা)। আকৌ আমাৰ গাইডো (মাৰ্গ-দৰ্শকো) হওক - লৈ যাবৰ কাৰণে। এই ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা মুক্ত কৰক। ৰাৱণ ৰাজ্য কোনো লংকাত নাই। এই গোটেই যি ধৰণী আছে, তাত এই সময়ত ৰাৱণ ৰাজ্য আছে। ৰাম ৰাজ্য কেৱল সত্য যুগতহে হয়। ভক্তি মাৰ্গত মনুষ্য কিমান মূৰ্ছিত হৈ গৈছে।

এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমত প্ৰাপ্ত কৰি আছা শ্ৰেষ্ঠ হ'বৰ কাৰণে। সত্যযুগত ভাৰত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, পূজ্য আছিল। এতিয়ালৈকে তেওঁলোকক পূজা কৰি আছে। ভাৰতত বৃহস্পতিৰ দশা আছিল তেতিয়া সত্যযুগ আছিল। এতিয়া ৰাৱণৰ দশাত চোৱা ভাৰতৰ কি অৱস্থা হৈ গ'ল। সকলো আনৰাইটিয়াচ (অধৰ্মী) হৈ পৰিল। পিতাই ৰাইটিয়াচ (ধাৰ্মিক) কৰি তোলে, ৰাৱণে আনৰাইটিয়াচ কৰি তোলে। এনেকৈ কয়ো যে ৰাম ৰাজ্য লাগে। তেন্তে ৰাৱণ ৰাজ্যত নাই জানো। নৰকবাসী হয়। ৰাৱণ ৰাজ্যক নৰক বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গ আৰু নৰক আধা-আধা। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা - ৰাম ৰাজ্য কাক আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য কাক কোৱা হয়? গতিকে প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় বুদ্ধি কৰি তুলিব লাগে। তেওঁ আমাৰ পিতা হয়, আমি সকলো আত্মা ভাই-ভাই। পিতাৰ পৰা সকলোৰে সম্পত্তি পোৱাৰ অধিকাৰ আছে। সেয়া পাইছিল। পিতাই ৰাজযোগ শিকাই সুখধামৰ মালিক কৰি তুলিছিল। বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুচি গ'ল। এয়াও সন্তানসকলে জানে যে বৃহস্পতি হৈছে চৈতন্য। সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ। আত্মা সত্যও হয়, চৈতন্যও হয়। পিতাও সত্য, চৈতন্য, বৃহস্পতি হয়।

এয়া ওলোটো বৃক্ষ নহয় জানো। ইয়াৰ বীজ ওপৰত আছে। পিতাহে আহি বুজায় যে যেতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধান হৈ যোৱা তেতিয়া পিতা সতোপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ আহে।

বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হয়। এতিয়া তোমালোকক কয় হিষ্টী-য'গ্ৰাফী.... ইংৰাজী শব্দ নক'বা। হিন্দীত কোৱা হ'ব ইতিহাস-ভূগোল। ইংৰাজীতো সকলোৱে পঢ়েই। এনেকৈ ভাবে যে ভগৱানে গীতা সংস্কৃতত শুনাইছিল। এতিয়া কৃষ্ণ হৈছে সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ। তাত এইটো ভাষা আছিল বুলিতো লিখা নাই। ভাষা নিশ্চয় আছে। যি-যি ৰজা হয় তেওঁলোকৰ নিজৰ নিজৰ ভাষা থাকে। সত্যযুগৰ ৰজাসকলৰ ভাষা নিজৰ হ'ব। সংস্কৃত তাত নাই। সত্যযুগৰ নিয়ম-প্ৰথা সুকীয়া। কলিযুগৰ মনুষ্যৰ নিয়ম-প্ৰথা সুকীয়া। তোমালোক সকলো হৈছা মীৰা, যিয়ে কলিযুগৰ লোক লাজ কুল মৰ্যাদা পচন্দ নকৰা। তোমালোকে কলিযুগী লোক লাজ এৰি দিয়া তেতিয়া কিমান কাজিয়া হয়। তোমালোকক পিতাই শ্ৰীমত দিছে-কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। জগত জিৎ হওঁতাসকলৰ এই চিত্ৰও সন্মুখত আছে। তোমালোকেতো বেহদৰ পিতাৰ পৰা ৰায় পোৱা যে বিশ্বত শান্তি স্থাপনা কেনেকৈ হ'ব? শান্তি দাতা বুলি ক'লে পিতাহে স্মৃতিলৈ আহে। পিতাহে আহি কল্পই-কল্পই বিশ্বত শান্তি স্থাপনা কৰে। কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিয়াৰ বাবে মনুষ্য যেন কুস্কৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে।

প্ৰথমতে মনুষ্যক এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰোৱা যে তেওঁ আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। শিক্ষকক সৰ্বব্যাপি বুলি কেনেকৈ ক'বা? তোমালোক সন্তানসকলে জানা পিতা কেনেকৈ আহি আমাক পঢ়ায়। তোমালোকে তেওঁৰ বায়গ্ৰাফী (জীৱন কাহিনী) জানা। পিতা আহেই নৰকক স্বৰ্গ কৰি তুলিবলৈ। শিক্ষকো হয় আকৌ লগত লৈও যায়। আত্মাসকলতো হৈছে অবিনাশী। আত্মাসকলে নিজৰ পুৰা ভূমিকা পালন কৰি ঘৰলৈ উভতি যায়। লৈ যাওঁতা গাইডো (পথ-প্ৰদৰ্শকো) লাগিব নহয় জানো। দুখৰ পৰা মুক্ত কৰে আকৌ পথ-প্ৰদৰ্শক হৈ সকলোকে লৈ যায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কলিযুগৰ লোক লাজ কুলৰ মৰ্যাদা এৰি ঐশ্বৰীয় কুলৰ মৰ্যাদা ধাৰণ কৰিব লাগে। অশৰীৰী পিতাই যি শুনায় সেয়া অশৰীৰী হৈ শুনাৰ অভ্যাস দৃঢ় কৰিব লাগে।

(2) বেহদৰ পিতা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সংগুৰুও হয়, এইটো পাৰ্থক্য সকলোকে বুজাব লাগে। এয়া সিদ্ধ কৰিব লাগে যে বেহদৰ পিতা সৰ্বব্যাপি নহয়।

বৰদান: লৌকিক অলৌকিক জীৱনত সদায় উপৰাম হৈ পৰমাত্ম সংগৰ অনুভৱৰ দ্বাৰা নষ্টমোহা (নিৰ্মোহী) হোৱা সদায় উপৰাম হৈ থকাৰ চিন হ'ল প্ৰভু প্ৰেমৰ অনুভূতি আৰু যিমানেই প্ৰেম থাকে সিমানেই লগত থাকিব, পৃথক নহ'ব। প্ৰেম তাকেই কোৱা হয় যি লগত থাকে। যেতিয়া পিতা লগত আছে গতিকে পিতাক সকলো বোজা দি নিজে বোজা মুক্ত হৈ যোৱা, নিৰ্মোহী হোৱাৰ এইটোৱেই বিধি। কিন্তু পুৰুষাৰ্থৰ বিষয়টিত “সদায়” শব্দটিত আগুৰলাইন কৰা (মনোযোগ দিয়া)। লৌকিক আৰু অলৌকিক জীৱনত সদায় উপৰাম হৈ থাকা তেতিয়া সদায় সান্নিধ্যৰ অনুভৱ হ'ব।

স্লোগান: বিকাৰ ৰূপী সাপক নিজৰ শয্যা বনাই দিয়া তেন্তে সহজযোগী হৈ যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!